

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/382/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214714
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214714.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/243/2012-106 zo dňa 14.05.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu na zaplatenie náhrady majetkovej škody vo výške 408,60 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 81,72 eur, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z pripojeného spisu jednoznačne vyplýva, že konanie bolo začaté podaním žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 03.05.2010. O predmetnej žiadosti súd rozhodol uznesením o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia dňa 12.08.2010, ktoré bolo Krajským súdom v Žiline sp. zn. 8CoE/137/2010 zo dňa 30.12.2010 potvrdené. Je síce pravdou, že súd o žiadosti o udelenie poverenia nerozhodol v lehote do 15 dní, ale v súlade s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31.05.2010 súd musel preskúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučný titul, či táto žiadosť o udelenie poverenia, alebo exekučný titul nie je v rozpore so zákonom a za týmto účelom si súd musel vyžiadať spis Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bol v predmetnej veci exekučným titulom. V takomto konaní súdu nie je možné vidieť zbytočné prietahy. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že navrhovateľ síce napadol predmetné rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolaním, avšak v odvolacom konaní riadne nepokračoval a odvolanie zobral späť. Teda navrhovateľ bol nespokojný s rozhodnutím súdu o žiadosti exekútora na vydanie poverenia vo veci, kde vystupoval ako oprávnený. Mal sa snažiť o dosiahnutie zrušenia takého pre neho nevýhodného rozhodnutia všetkými dostupnými právnymi prostriedkami, keďže voči predmetnému uzneseniu bolo prípustné odvolanie, o čom bol navrhovateľ riadne poučený.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, súd k tejto požiadavke navrhovateľa uvádza, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. len v prípade tak, ako to poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení, ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prietahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom

rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcim porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Navrhovateľ však nespĺnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. v tomto sporovom konaní a netvrdil, a ani nepreukázal, kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prieťahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Súd má za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal v zákonnej lehote. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd nemal v konaní preukázané žiadne prieťahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t. j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný aj z týchto dôvodov v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech však ich právo na náhradu nepriznal, nakoľko odporca si trovy konania nevyčísľil.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Ak tak spravil, odňal tým žalobcovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Žalobca uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovacia prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacia praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Žalobca tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Súd vykonal dokazovanie

listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdený skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p. a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky, okrem zákonov, aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. K určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Požiadavka na obsahové náležitosti odôvodnenia musí byť vykladá vo vzťahu ku konkrétnemu rozhodnutiu, predovšetkým z hľadiska predmetu konania.

Predmet konania je v sporových konaniach daný obsahom žaloby vyplývajúci predovšetkým z petitu žaloby, ako aj zo skutkového odôvodnenia žaloby. Z tohto hľadiska je v danom konaní podstatnou právnou skutočnosťou skúmanie, či došlo zo strany exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu, ktorý podľa navrhovateľa spočíva v nedodržaní zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a v prieťahoch v konaní. Vo vzťahu k vyhodnoteniu tejto skutočnosti je však odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu nepresvedčivé a vnútorne rozporné, nezodpovedá zásadám vyššie vymedzeným pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí a z tohto hľadiska je tak nepreskúmateľné odvolacím súdom, keď okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku najskôr vyhodnocuje, že k prieťahom v konaní nedošlo a následne zaujal právny názor, že všeobecný súd nemôže konštatovať porušenie práva navrhovateľa spočívajúce v zbytočných prieťahoch v súdnom konaní, keď toto môže byť v zmysle ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. konštatované len vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti konštatujúcom porušenie práva na prerokovanie bez zbytočných prieťahov. Posledné konštatovanie zároveň predstavuje nesprávne právne posúdenie, keď okresný súd aplikoval právnú normu, ktorá z hľadiska jej časovej pôsobnosti na daný skutkový stav nedopadá.

Nesprávny úradný postup je definovaný v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a za osobitné právne skutočnosti je potrebné považovať: 1. porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a 2. zbytočné prieťahy v konaní. Hoci za nesprávny úradný postup zákon považuje aj ďalšie skutočnosti, vychádzajúc zo skutkového odôvodnenia žalobného návrhu, navrhovateľ poukazoval práve na tieto dve rôzne skutočnosti.

Z tohto hľadiska je preto potrebné, aby okresný súd najskôr posúdil, či sa na danú vec z hľadiska časovej pôsobnosti Exekučného poriadku vzťahovala 15-dňová lehota na rozhodnutie, ak áno, či k porušeniu tejto zákonnej lehoty došlo, čo by znamenalo v zmysle citovaného ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nesprávny úradný postup.

Osobitnou právnou skutočnosťou, ktorá sa považuje za nesprávny úradný postup, sú zbytočné prieťahy v konaní. V čase, kedy došlo k namietanému nesprávnemu postupu, neplatilo ešte ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013, hoci okresný súd v napadnutom rozsudku ustanovenie citoval a zároveň ho aj aplikoval. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013 nemožno na danú vec aplikovať, keďže je potrebné použiť ustanovenie zákona účinné v čase, kedy boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku (vychádzajúc z tvrdení navrhovateľa). Vzhľadom na to, že zákon účinný v čase, keď došlo k rozhodným skutočnostiam v posúdení nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch, bližšie nešpecifikuje, posúdenie tejto otázky je na úvahe všeobecného súdu, pričom táto úvaha musí byť riadne odôvodnená tak, aby rozhodnutie nebolo arbitrálne. V odôvodnení rozhodnutia, ktorým súd rozhoduje o otázke nesprávneho úradného postupu v nadväznosti na zbytočné prieťahy, musí výstižne, zrozumiteľne a presvedčivo podať výklad svojho

myšlienkového postupu, ktorý ho priviedol k záveru, že v predmetnej veci ide alebo nejde o nesprávny úradný postup a prečo tomu tak je. Pre záver o zbytočných prietahoch v konaní je potrebné posúdenie časovej primeranosti vydaného rozhodnutia v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu.

Ďalší postup okresného súdu sa bude odvíjať od skutočnosti, či konštatuje nesprávny úradný postup ako jednu z viacerých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu alebo nesprávny úradný postup nekonštatuje.

Okresný súd v danom rozhodnutí správne uviedol, že podmienky, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, musia byť splnené kumulatívne. Preto v prípade konštatovania nesprávneho úradného postupu bude potrebné, aby pristúpil k skúmaniu vzniku ďalších podmienok, ktorými sú škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Naopak, v prípade, že nesprávny úradný postup nekonštatuje, nebude skúmanie týchto ďalších podmienok potrebné.

Bez toho, aby súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne a relevantne uviedol dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, odôvodnenie jeho rozhodnutia je nezrozumiteľné a vnútorne rozporné, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie v časti týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prietahy v konaní nepreskúmateľné. Dôvody, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu žalobného návrhu, nemôže zistiť nielen odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti, ale nemôže ich zistiť ani odvolateľ, ktorému tak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Z uvedeného dôvodu prichádzalo do úvahy iba zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie pre odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom a zároveň pre nesprávne právne posúdenie.

V ďalšom konaní súd opätovne vo veci rozhodne, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyloží svoje myšlienkové pochody o tom, ako posúdil nesprávny úradný postup v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonnej lehote, ako aj v nadväznosti na zbytočné prietahy, pričom zo skutkových zistení vyvodí právne závery takým spôsobom, aby jeho rozhodnutie bolo vnútorne nerozporné a presvedčivé (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Zároveň sa vporiada aj s výhradami navrhovateľa prezentovanými v odvolaní. Z hľadiska aplikácie právnych noriem sa okresný súd v zmysle vyššie vysloveného právneho záveru odvolacieho súdu musí vporiadať s časovou pôsobnosťou právnych predpisov. Prvostupňový súd rozhodne aj o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.